

Martine de Donder

Main Street

Hoofdstuk V (Slot)

Iedere middag aperitief monsieur Grégoire op het zonnige terras van zijn stamcafé. Een Franse gewoonte die hij, sinds zijn komst op het eiland, trouw gebleven is. Pastis, de sterke anijslikeur, met ijsgekoeld water en enkele ijsblokjes, is zijn geliefkoosde borrel. ‘Heb je het plaatselijk nieuws al gelezen?’ vraagt de uitbater, terwijl hij een krantenartikel onder Gregs neus schuift. “Dood van Moumou zorgt voor opschudding in hotel Bel Air. Medewerker en hotelgast aangehouden voor drugsbezit!” Greg kan zijn ogen niet geloven. ‘Weet jij om wie het gaat?’ informeert hij meteen. ‘Wel, een vaste klant wist vanochtend te vertellen dat er een Amerikaanse journalist bij betrokken zou zijn.’ De onthutste Fransman veert meteen recht en vertrekt, zijn Pastis heeft hij amper aangeroerd.

Op het politiekantoor van het kleine, exotische eiland wil Greg een verklaring afleggen. Aan de politiecommissaris vertelt hij over zijn toevallige kennismaking met Jim, de journalist die vermoedelijk is opgepakt. Greg wil absoluut kwijt dat ze elkaar recent nog hebben ontmoet naar aanleiding van een toekomstig verhaal over het eiland. Maar vooral dat Jim zich helemaal niet lekker voelt na zijn roekeloze onthulling aan Lintang. Greg is overtuigd van de onschuld van zijn american friend. De politiecommissaris raadt hem aan Maryam te contacteren. Hij heeft haar namelijk belast met het vooronderzoek van deze duistere zaak. Maryam, tegenwoordig senior medewerker bij de kleine hotelketen, was tot voor kort aan de slag als rechercheur bij de nationale politie. Zij kent dus als geen ander de knepen van het spoorwerk. Met haar gsm-nummer in de hand stapt Greg naar buiten.

Maryam weet wat te doen: de problemen tussen de medewerkers van Bel Air in kaart brengen, uitzoeken of er al dan niet drugs aanwezig zijn en Moumou’s moordenaar opsporen. Ze heeft de voorbije dagen dan ook niet stil gezeten. Zowel de hotelgasten, als het personeel, nodigde ze één voor één uit voor een babbel in haar bureau. Hoe meer informatie, hoe beter, is nog steeds het motto van de ex-detective. “Buitenstaander Greg” is dan ook van harte welkom.

‘Ga zitten, maak het je gemakkelijk!’ zegt ze uitnodigend. De bezoeker neemt plaats tegenover haar in de comfortabele Chesterfield. Maryam nestelt zich in de houten armstoel met lederen zitting tegenover hem. Iets zenuwachtig stelt de charmante Fransman zich uitgebreid voor. De alerte gastvrouw heeft snel door dat Greg het eiland en zijn bewoners kent als zijn broekzak.

‘Beste Greg, één van de hotelmedewerkers heeft me in vertrouwen verteld dat Dewi en Johnny bang zijn voor Lintang. Weet jij soms waarom?’

Greg haakt daar spontaan op in.

‘Die twee zijn niet de enigen die liever Lintangs hielen dan tenen zien. Die kerel heeft namelijk een slechte reputatie, omdat hij zijn kost verdient met winkeldiefstallen en dealen. Als dekmantel werkt hij halftijds in Bel Air, alhoewel ‘werken’ veel gezegd is. Met hem als vriend geraak je hoe dan ook in de problemen. Onlangs ben ik van winkelier Santoso te weten gekomen waarom die schelm in Bel Air zo stoer doet. Je moet weten Maryam dat ik Santoso al vele jaren ken. Ik kom vaak bij hem over de vloer voor mijn groenten en fruit, maar ook voor het uitwisselen van de laatste nieuwtjes. Het vertrouwen is wederzijds. Ook met Johnny heeft Santoso een hechte band. Sinds het verlies van zijn enige zoon, komt Johnny er dagelijks langs.’

Maryam, die aandachtig luistert, is ondertussen wat onderuit gezakt in haar stoel. Ze recht haar rug en legt daarna haar armen op de houten leuningen, klaar voor het vervolg. Greg neemt spontaan terug het woord.

‘Om antwoord te geven op je vraag... twee jaar geleden, vlak na Nieuwjaar, betrapte Lintang zijn bazin met Johnny in de wijnkelder van het hotel. Het inventariseren van de wijnvoorraad, met Dewi’s slip op haar enkels, is toch wel zeer ongebruikelijk. Sindsdien speelt Lintang de baas in het hotel. Uit vrees voor chantage en verlies van haar job, heeft Dewi hem gratis een huisje in de tuin van het hotel ter beschikking gesteld. Daar kan hij terecht voor het uitoefenen van zijn duistere zaakjes. Johnny, die doodsbang is om zijn vrouw en twee kinderen te verliezen, behandelt hij vanaf toen als zijn slaafje.’

‘Maar er is nog meer dat ik je wil vertellen’, bekent Greg. ‘De mensen zeggen vaak: de wereld is klein en dat is ook zo. Mijn broer Philippe, die jazzpianist is, woont en werkt in Londen. Tijdens zijn conservatoriumopleiding in Lyon leerde hij de Engelse Shirley kennen, zijn latere vrouw. Na hun huwelijk verhuisde het jonge stel naar het groene Richmond, een Londense buitenwijk aan de Theems. Phil treedt op in de talrijke bars en pubs van de wereldstad. Vroeger belden we mekaar wekelijks, tegenwoordig is dat maandelijks een uurtje facetimen. Ondertussen al een paar jaar geleden werd de jazzband van mijn dierbare broer uitgenodigd op het huwelijksfeest van een rijke Engelse zakenman en zijn knappe Aziatische vrouw. Spijtig genoeg heeft de liefde niet lang geduurd. De exotische schone dook sinds haar scheiding wel iedere avond op in Soho, een levendige uitgangsbuurt in hartje Londen. De losgeslagen heren vielen als een blok voor haar olijfkleurige huid, donkerbruine, amandelvormige oogleden en slanke lichaam. In tegenstelling tot de meeste Aziatische vrouwen was ze groot en sexy. Uren stond ze uitdagend op de dansvloer met haar heupen te zwieren, omringd door zwetende, geile mannen.’

Greg pauzeert even om zijn droge keel door te spoelen met het glas bruiswater dat Maryam voor hem, op de rand van haar bureau, heeft klaargezet. Met heldere stem gaat hij verder:

‘Wie na middernacht nog op straat loopt, is wel eens op zoek naar verdovende middelen. Daarmee hopen de feestvierders niet alleen hun energie, maar vooral hun uithoudingsvermogen te versterken. Dat was de exotische beauty niet ontgaan, ze startte in het geheim een handeltje op in XTC en cocaïne. Vermits haar klanten geen armoezaaiers waren, stroomden de ponden rijkelijk binnen. Met de opkomst van de synthetische drug, crystal meth, nam de geslepen zakenvrouw nog meer hooi op haar vork. Vanuit haar thuisland werd het goedje in theeverpakkingen ingevoerd en in Londen opgeslagen bij één van haar duistere vrienden. Tot in de vroege uurtjes dealde ze onopvallend de begeerde drug aan haar talrijke, vaste klanten. Toen ik tijdens het laatste videogesprek met Phil naar haar

informeerde, bleek 'Lady Lisa' met de noorderzon verdwenen. De bedreigingen na een mislukte deal zouden de oorzaak zijn.'

Zowel Maryam als Greg schrikken wanneer plots op de deur wordt geklopt. Een eilandbewoonster van middelbare leeftijd wil Maryam meteen spreken. De vrouw is klein van gestalte en uitgedost in een pastelkleurige kebaya met zwarte batikmotieven. Haar verrimpelde handen getuigen van het harde werk op de rijstvelden. Greg herkent haar: 'Dat is Wanita, de mama van Johnny!' fluistert hij in de richting van de senior medewerker. Gelukkig is Gregs getuigenis net afgelopen. Hij is opgelucht en kijkt uit naar een deugddoende Pastis op zijn vast adresje in Main Street.

Een beetje stuntelig, maar vriendelijk en respectvol begint de vrouw te praten:

'De mensen hier mijden ruzie en boosheid, want dat is in onze cultuur een teken van zwakte. Maar ik heb de voorbije nacht geen oog dichtgedaan. Mijn zoon, Johnny, ziet enorm af van de gebeurtenissen van de voorbije dagen in hotel Bel Air. Mijn plichtsbewuste jongen wil altijd goed doen en iedereen te vriend houden, zelfs die bandiet. Bang om gediscrimineerd te worden, baren vooral die homogeruchten mijn zoon ernstige zorgen.'

De ongeruste mama doet moeite om haar tranen te bedwingen en verheft haar stem.

'Lintang heeft al voor veel ellende gezorgd op dit eiland. Hij zal ook nu weer alles in het werk stellen om zijn eigen hachje te redden. Anderen chanteren, ongegrond beschuldigen en valse verhalen verzinnen, daar is hij een meester in. In ruil voor geld of dat verdomde goedje weet hij de plaatselijke politie om te kopen. Zo blijft hij ongestraft rondlopen, terwijl hij in de cel thuishoort.'

Maryam merkt op dat het ooit anders is geweest op het idyllische eiland en vraagt zich luidop af hoe het zo ver is kunnen komen. Waarop Wanita terug het woord neemt.

'Tien jaar geleden is alle miserie begonnen met de dood van Dimas, Johnny's beste vriend. Zijn lichaam werd op een zondagochtend gevonden in de jachthaven. Uit de autopsie bleek dat hij gestorven was aan een overdosis XTC. In het nabijgelegen clubhuis trad de avond voordien een plaatselijke coverband op. Enkele aanwezigen verklaarden later aan de politie dat Dimas de ganse avond in het gezelschap vertoefde van een verleidelijke jongedame, een bekende van Lintang. Iedereen wist meteen dat hij er voor iets tussen zat. Door die schurk werd het rustige leven op het eiland grondig verstoord, bij alles wat fout liep, was hij betrokken. Ouders waren bang en hielden hun kinderen binnen. Daardoor was er veel wrevel bij de jongere generatie. Bij zijn aanhouding, na Dimas' onverwacht overlijden, slaagde Lintang erin de schuld in de schoenen te schuiven van de verleidster. Slim als hij was, bracht hij haar tijdig op de hoogte, zodat ze de benen kon nemen naar Londen. Onderduiken in zo'n miljoenenstad is een fluitje van een cent. Bovendien zijn identiteitskaarten in Groot-Brittannië onbestaand, waardoor je makkelijk onder de radar van de overheid kunt blijven. Van Johnny heb ik vernomen dat die drugstante terug is op het eiland en tijdelijk verblijft in hotel Bel Air. Spijtig genoeg is haar straf ondertussen verlopen. Maar Dimas, de sportieve kerel met zijn stralende glimlach, komt nooit meer terug. Zijn zachtaardige moeder is op amper 50-jarige leeftijd gestorven van verdriet. Gelukkig vindt zijn vader troost in het uitbaten van zijn drukbezochte groente- en fruitwinkeltje op Main Street.'

Dankzij beide interessante getuigenissen, krijgt Maryam zicht op de hele affaire. 's Avonds in bed zet ze alles op een rijtje: wat de hotelgasten betreft, valt vooral de gewiekste Lisa op. In

Bel Air worden drugs verstoep en loopt er een gewetenloze dealer rond. Ze vermoedt dat een onopvallende buitenstaander schuldig is aan de dood van Moumou. Morgenochtend zal ze alles rapporteren aan haar grote baas, de heer Ateng. Hij heeft zijn kantoor in Jakarta, waar de hoofdzetel van de hotelketen gevestigd is.

“Geachte heer Ateng,

Ik ben blij u te kunnen melden dat mijn onderzoek in hotel Bel Air is afgerond. Overmorgen keer ik terug naar Jakarta om verslag uit te brengen aan de Indonesian National Police. (INP). Alle drugsdelicten belanden daar in een centrale database, in afwachting van hun verdere afhandeling. De plaatselijke politie op de kleinere eilanden is immers vaak corrupt, waardoor misdadigers geregeld hun straf ontlopen.

Ik heb mijn best gedaan om de problemen in Bel Air te onderzoeken. Hieronder de samenvatting van mijn belangrijkste bevindingen.

Wat het personeel betreft, worden de meeste spanningen veroorzaakt door een zekere Lintang. Hij zwaait de scepter in het hotel en hitst voortdurend iedereen op. Zelfs chantage is hem niet vreemd. Deze bad boy komt aan de bak met stelen en dealen. Zijn lucratief handeltje in roesmiddelen runt hij vanuit een huisje achter het hotel. Er is dus wel degelijk een link tussen hotel Bel Air en drugs.

Onder de hotelgasten bevindt zich de bevallige Lisa. Haar zou ik omschrijven als leep, zakelijk, exotisch, opvallend en hitsig. Jaren geleden vertrok ze naar Londen omdat het op het eiland te warm werd onder haar voeten. Mannen verslinden en drugs dealen zijn haar favoriete bezigheden. Vanuit Londen deed ze zaken met de gehaaide Lintang. De knappe dame liegt over de reden van haar terugkeer naar het eiland.

Dan rest er nog de vraag wie Moumou doodde. Ik verdenk een winkelier van Main Street. Zolang het onderzoek loopt, noem ik hem ‘Mister S’.

Ik stel voor dat we de resultaten van de nationale politie afwachten. Omdat zij ook de collega’s in Londen moet contacteren, zal dat onderzoek wel een tijdje duren. Hopelijk vinden ze voldoende bewijzen om de twee drugsdealers voor de rechter te brengen. Met het dossier van Moumou zal de nationale politie zich niet bezighouden. Zo’n ‘kleinere zaak’ zal waarschijnlijk afgehandeld worden door een provinciale eenheid.

Wij moeten ons vanaf nu vooral bezighouden met de reputatie en toekomst van Bel Air. Om het hotel te redden, dringt een grondige reorganisatie zich op. Bel Air is een vermaard familiehotel dat goede resultaten boekt, maar met de nodige aanpassingen beslist nog kan groeien. Zo’n pareltje mag niet verloren gaan!

Mijnheer Ateng, ik hoop dat u met de uitkomst van mijn onderzoek aan de slag kunt.

Met vriendelijke groeten en tot zeer binnenkort,

Maryam”

